

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการบังคับคดีผู้ประกัน¹

ธนิตฐา บรรจงสุทธิ²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการบังคับคดีผู้ประกันมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาถึงการดำเนินการบังคับคดีผู้ประกันทำให้ทราบปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการบังคับคดีผู้ประกัน โดยการพิจารณาในเรื่องการศึกษานี้จะเน้นศึกษาในเรื่องการดำเนินการบังคับคดีผู้ประกันซึ่งหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่เป็นอยู่ในปัจจุบันยังไม่ชัดเจนในการนำมาบังคับใช้ ตลอดจนวิเคราะห์ถึงปัญหาและอุปสรรคปัญหาในเรื่องการบังคับคดีผู้ประกันนั้นมีปัญหาให้ศึกษาในเรื่องระยะเวลาการบังคับคดีผู้ประกันในคดีอาญา และผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับคดีผู้ประกันในคดีอาญา และการบังคับแก่อสังหาริมทรัพย์ที่ใช้เป็นหลักประกันที่มีผลกระทบต่อศาล หน่วยงานราชการ และบุคคลที่เกี่ยวข้องทำให้เกิดข้อยุ่งยากในการนำมาบังคับใช้ ดังนั้นจึงสมควรที่จะศึกษาแนวทางกำหนดหลักเกณฑ์ให้ชัดเจนขึ้นเพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและเพื่อให้เกิดความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ต่อไป

โดยแนวความคิดเรื่องการบังคับคดีผู้ประกันการพิจารณาปล่อยชั่วคราวหลักเกณฑ์ที่สำคัญพิจารณาก็คือหลักกฎหมายที่ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์ (Presumption of innocence) ซึ่งหากไม่มีเหตุจำเป็นที่จะต้องควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ก็ย่อมต้องปล่อยชั่วคราว ส่วนการเรียกประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวมีวัตถุประสงค์ก็เพื่อที่จะแน่ใจว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไปปรากฏตัวต่อศาลตามกำหนดนัด โดยเมื่อศาลอนุญาตให้ปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราวแล้วผู้ประกันย่อมมีหน้าที่ที่จะต้องนำผู้ต้องหาหรือจำเลยมาศาลตามเวลาที่ศาลกำหนดนัดหากผู้ประกันไม่สามารถนำผู้ต้องหาหรือจำเลยมาศาลตามกำหนดนัดโดยไม่มีเหตุอันสมควรก็ถือว่าผู้ประกันผิดสัญญาประกันศาลก็จะสั่งปรับผู้ประกันโดยปรับไม่เกินวงเงินที่กำหนดไว้ในสัญญาประกันซึ่งเป็นดุลพินิจของศาลว่าสมควรจะสั่งปรับผู้ประกันมากน้อยเพียงใด ซึ่งวัตถุประสงค์หลักของสัญญาประกันคือการให้ผู้ประกันนำผู้ต้องหาหรือจำเลยมาส่งศาลตามกำหนดหรือตามคำสั่งศาล ส่วนที่สัญญาประกันกำหนดให้มีการชดเชยค่าปรับเมื่อผิดสัญญานั้นก็เพื่อเป็นมาตรการบังคับให้ผู้ประกันต้องติดตามตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยมาส่งศาลโดยสัญญาประกันจะผูกพันผู้ประกันอยู่นานกว่าศาลจะวินิจฉัยชี้ขาดคดีหรือถ้าผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนีผู้ประกันก็

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการบังคับคดีผู้ประกัน โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ฐาณู ศิริยุทธวัฒนา และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สกลี สิริพิทุร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรนิติ เทพสุเมธานนท์

²นักศึกษาปริญญาโทหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสงขลา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ยังคงมีหน้าที่ต้องติดตามตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยมาส่งศาลจนกว่าศาลจะมีคำสั่งให้ความรับผิดชอบตามสัญญาประกันหมดไป

เมื่อมีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้กำหนดให้อำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในการนำตัว ผู้กระทำความผิด มาลงโทษตั้งแต่ชั้นก่อนฟ้องคดีและในชั้นหลังฟ้องคดี เจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถใช้อำนาจลงมือเข้าไปในแดนสิทธิเสรีภาพของประชาชนได้ เนื่องจากจำเป็นต้องนำตัวผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดมาไว้ในความควบคุม ทั้งนี้ เพื่อการบังคับใช้กฎหมายในการคุ้มครองสังคม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้กำหนดให้มีมาตรการทางอาญาที่ผ่อนคลายเป็นหลักการนำตัวผู้ถูกกล่าวหาไว้ในอำนาจรัฐ นั่นก็คือ “การปล่อยชั่วคราว” ซึ่งเป็นวิธีการหรือมาตรการทางกฎหมายที่ปล่อยตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยไปชั่วคราวกำหนดระยะเวลาหนึ่งในระหว่างการสอบสวน ไต่สวนมูลฟ้อง หรือพิจารณา โดยพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการหรือศาลแล้วแต่กรณีต้องรับส่งคำร้องอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าด้วยวิธีไม่มีประกัน วิธีมีประกัน หรือวิธีมีประกันและหลักประกัน โดยอาจกำหนดเงื่อนไขให้ผู้ถูกปล่อยปฏิบัติ ซึ่งเป็นการผ่อนคลายเป็นเรื่องการควบคุมและยังให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยได้รับอิสรภาพไปชั่วคราวตามหลักกฎหมายที่ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าทุกคนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดทางอาญาเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่าเป็นผู้กระทำความผิดจริง แต่เพื่อเป็นหลักประกันในการมีตัวจำเลยมาปรากฏในการพิจารณาต่อศาลและรับโทษหากพิสูจน์ได้ว่ากระทำความผิดจริง ผู้ต้องหาหรือจำเลยต้องสัญญาว่าจะปฏิบัติตามนัดหรือหมายเรียกของเจ้าพนักงานหรือศาลซึ่งให้ปล่อยชั่วคราว และถ้าผิดสัญญาผู้ต้องหาหรือ จำเลยหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องซึ่งร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว ก็จะใช้เบี้ยปรับตามจำนวนที่ระบุไว้ แต่การดำเนินการตามบทบัญญัติดังกล่าวยังคงมีปัญหาในการบังคับตามกฎหมายอยู่หลายประการที่ไม่สามารถดำเนินการให้สัมฤทธิ์ผลสมดังเจตนารมณ์ของกฎหมาย

จากการศึกษาประเด็นปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการบังคับคดีผู้ประกัน ยังมีปัญหาข้อกฎหมายหลายประการ ดังนี้

ประเด็นปัญหาแรกปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาการบังคับคดีผู้ประกันในคดีอาญา ซึ่งการดำเนินการบังคับคดีผู้ประกันผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 119 วรรคสาม เมื่อผู้ประกันผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา ผิดสัญญาประกันและมีได้ชำระค่าปรับตามคำสั่งศาล จึงต้องดำเนินการบังคับคดีโดยยึดทรัพย์สิน และหรืออาชดสิทธิเรียกร้องของผู้ประกันภายในสิบปี นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งปรับผู้ประกันตามสัญญาประกัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 119 วรรคสี่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 274 ซึ่งหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่เป็นอยู่ในปัจจุบันยังไม่ชัดเจนในการนำมาบังคับใช้แต่ทั้งนี้หากมีกรณีที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งและมีพฤติการณ์พิเศษหรือเหตุสุดวิสัยที่จะต้องขยายระยะเวลาการบังคับคดีต่อไป สำนักงานศาลยุติธรรมอาจกำหนดหลักเกณฑ์ในการดำเนินการขยายระยะเวลาการบังคับคดีผู้ประกันในคดีอาญา เมื่อรวมระยะเวลาทั้งสิ้นแล้ว ไม่ควรเกิน 5 ปี นับแต่สิ้นสุดระยะเวลาเดิม ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสิทธิใน

ทรัพย์สินของผู้ประกันผู้ต้องหาหรือจำเลย ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ประกัน ควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับระยะเวลาการบังคับคดีผู้ประกันให้มี ความชัดเจนและเป็นธรรมต่อไป

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับคดีผู้ประกันในคดีอาญาซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 119 วรรคสาม ซึ่งตามเจตนารมณ์ของมาตรา 119 ประสงค์ ให้เจ้าพนักงานศาลที่ได้รับแต่งตั้งและพนักงานอัยการต่างฝ่ายต่างมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการบังคับคดีให้เป็นไปตามสัญญาประกัน แต่ไม่ได้บังคับว่าจะต้องดำเนินการร่วมกันโดยเห็นได้จากข้อความในมาตรา 119 วรรคสาม ที่กำหนดว่า "...และให้เจ้าพนักงานบังคับคดี กรมบังคับคดี มีอำนาจหน้าที่ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ประกันและขายทอดตลาดตามที่ได้รับแจ้งจากศาลหรืออัยการ... ฉะนั้น เมื่อต่างฝ่ายต่างมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการบังคับตามสัญญาประกัน การดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับขั้นตอนการบังคับคดีจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการร่วมกันหรือลงนามร่วมกันแต่ประการใด ทั้งนี้เจ้าพนักงานศาลที่ได้รับแต่งตั้งควรมีหนังสือสอบถามพนักงานอัยการเป็นระยะว่าสามารถบังคับคดีได้จำนวนเท่าใดเพื่อป้องกันการบังคับคดีซ้ำซ้อนหรือเกินกว่าค่าปรับผู้ประกัน

ประเด็นปัญหาที่สาม ปัญหาการบังคับแก้อสั่งหาทรัพย์สินที่ใช้เป็นหลักประกันจากข้อพิจารณาในการปล่อยชั่วคราวเป็นข้อสาระสำคัญต่อการพิจารณาการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานหรือศาลเป็นอย่างมากที่เป็นหลักในการที่ศาลจะใช้ดุลพินิจ แต่หากมองหลักการที่เหมือนกันก็คือในทางปฏิบัตินั้นในการที่จะยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวนั้นต้องมีการเสนอสัญญาประกันและวางหลักประกันมาควบคู่กันเสมอเพื่อประกอบดุลพินิจในการที่ศาลจะสั่งอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราว ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 108 และระเบียบในทางปฏิบัติศาลจะมีบัญชีเกณฑ์มาตรฐานกลางหลักประกันการปล่อยชั่วคราวโดยศาลจะพิจารณาตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกาและข้อกล่าวหาเทียบเคียงกับบัญชีตารางหลักประกันในการพิจารณาสั่ง กล่าวคือศาลจะเน้นที่ตัวหลักประกันเป็นหลักประกอบกับการวินิจฉัยคำร้องขอปล่อยชั่วคราวนั้นจากหลักเกณฑ์ว่าการให้ผู้ที่ร้องขอประกันหรือหลักประกันต้องมีความน่าเชื่อถือ เลยเป็นการส่งเสริมหลักในการที่ศาลจะพิจารณาเอาตัวหลักประกันเป็นสิ่งที่ศาลจะสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวมากเกินไปและเป็นสาเหตุให้นายประกันผิดสัญญาประกันเพิ่มมากขึ้นซึ่งหากนำการปล่อยชั่วคราวของประเทศสหรัฐเพื่อหลีกเลี่ยงการที่เน้นหลักประกัน โดยจะมีการกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยตัวชั่วคราวโดยจะเน้นในการให้ดุลพินิจแก่ศาลในการที่จะให้รับฟังถึงประวัติและลักษณะของผู้ต้องหาหรือจำเลยประกอบในการที่ศาลจะใช้เป็นเกณฑ์ในการสั่งอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวได้มากขึ้นมาก็就会有เจ้าหน้าที่จากศูนย์การปล่อยตัวก่อนการพิจารณามาช่วยในการที่จะสืบถามถึงประวัติเพื่อประกอบดุลพินิจอีกทางหนึ่ง กรณีจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาหาหนทางเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการบังคับคดีผู้ประกัน ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

ควรแก้ไข เพิ่มเติม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 119 บรรทัดที่ ๖ บัญญัติว่า “การบังคับคดีตามมาตรา ๑๑๖ หากมีกรณีที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งและมีพฤติการณ์พิเศษหรือเหตุสุดวิสัยที่จะต้องขยายระยะเวลาการบังคับคดีต่อไป ให้สำนักงานศาลยุติธรรมกำหนดหลักเกณฑ์ในการดำเนินการขยายระยะเวลาการบังคับคดีผู้ประกันในคดีอาญา เมื่อรวมระยะเวลาทั้งสิ้นแล้วไม่เกิน ๕ ปี นับแต่สิ้นสุดระยะเวลา ๑๐ ปี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม เว้นแต่ประธานศาลฎีกาโดยความเห็นชอบของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจะออกข้อบังคับกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ข้อบังคับนั้นเมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

โดยการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายให้มีความแตกต่างจากการบังคับคดีแพ่งทั่วไปเพื่อให้มีความคล่องตัวและสะดวกในการดำเนินการของเจ้าหน้าที่รัฐ เพราะการบังคับคดีผู้ประกันเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา ซึ่งเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตามหลักทฤษฎีพื้นฐาน

เดิมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 119 วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่จำเป็นต้องมีการบังคับคดีเพราะผิดสัญญาประกันตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลมีอำนาจออกหมายบังคับคดีหรือคำสั่งอื่นใดเพื่อบังคับเอาหลักทรัพย์สินของบุคคลซึ่งต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกันได้เสมือนว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา โดยให้เจ้าพนักงานศาลที่ได้รับแต่งตั้งและพนักงานอัยการเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับตามสัญญาประกันและให้เจ้าพนักงานบังคับคดี กรมบังคับคดีมีอำนาจหน้าที่ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ประกันและขายทอดตลาดตามที่ได้รับแจ้งจากศาลหรือพนักงานอัยการ และถ้าจะต้องขายทรัพย์สินที่วางเป็นหลักประกันไว้ต่อศาล เมื่อศาลส่งทรัพย์สินหรือหนังสือสำคัญสำหรับทรัพย์สินนั้นไปยังเจ้าพนักงานบังคับคดี กรมบังคับคดีให้ถือว่าได้มีการยึดทรัพย์สินดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้มิให้หน่วยงานของรัฐเรียกค่าฤชาธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายจากผู้ดำเนินการบังคับคดี”

ควรแก้ไข เพิ่มเติม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 119 วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่จะต้องมีการบังคับคดีเพราะผิดสัญญาประกันตามวรรคหนึ่งให้ศาลมีอำนาจออกหมายบังคับคดีหรือคำสั่งอื่นใดเพื่อบังคับเอาหลักทรัพย์สินของบุคคลซึ่งต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกันได้เสมือนว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา โดยให้เจ้าพนักงานศาลที่ได้รับแต่งตั้งมีหนังสือสอบถามพนักงานอัยการเป็นระยะในการบังคับตามสัญญาประกันและให้เจ้าพนักงานบังคับคดี กรมบังคับคดีมีอำนาจหน้าที่ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ประกันและขายทอดตลาดตามที่ได้รับแจ้งจากศาลหรือพนักงานอัยการ และถ้าจะต้องขายทรัพย์สินที่

วางเป็นหลักประกันไว้ต่อศาล เมื่อศาลส่งทรัพย์สินหรือหนังสือสำคัญสำหรับทรัพย์สินนั้นไปยังเจ้าพนักงานบังคับคดี กรมบังคับคดีให้ถือว่าได้มีการยึดทรัพย์สินดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้ให้หน่วยงานของรัฐเรียกค่าฤชาธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายจากผู้ดำเนินการบังคับคดี”

โดยเป็นการลดขั้นตอนการบังคับคดี ซึ่งไม่มีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการร่วมกันหรือลงนามร่วมกันแต่ประการใด ทั้งนี้เจ้าพนักงานศาลที่ได้รับแต่งตั้งเพียงมีหนังสือสอบถามพนักงานอัยการเป็นระยะเวลา ว่าสามารถบังคับคดีได้จำนวนเท่าใด เพื่อป้องกันการบังคับคดีซ้ำซ้อนหรือเกินกว่าค่าปรับผู้ประกัน

3. ปัญหาการบังคับแก้อสังหาริมทรัพย์ที่ใช้เป็นหลักประกัน

เดิม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108 บัญญัติว่า “ในการวินิจฉัยคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวต้องพิจารณาข้อเหล่านี้ประกอบ (1) ความหนักเบาแห่งข้อหา (2) พยานหลักฐานที่ปรากฏแล้วมีเพียงใด (3) พฤติการณ์ต่าง ๆ แห่งคดีเป็นอย่างไร (4) เชื่อถือผู้ร้องขอประกัน หรือหลักประกันได้เพียงใด (5) ผู้ต้องหา หรือ จำเลยน่าจะหลบหนีหรือไม่ (6) ภัยอันตราย หรือความเสียหายที่จะเกิดจากการปล่อยชั่วคราวมีเพียงใดหรือไม่ (7) ในกรณีที่ผู้ต้องหา หรือจำเลยต้องขังตามหมายศาล ถ้ามีคำคัดค้านของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ โจทก์ หรือผู้เสียหาย แล้วแต่กรณี ศาล พึงรับประกอบการวินิจฉัยได้”

“เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราว หรือศาลอาจรับฟังข้อเท็จจริงรายงาน หรือความเห็นของเจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ ที่เกี่ยวกับการนั้นเพื่อประกอบการพิจารณาสั่งคำร้อง ด้วยก็ได้”

ควรแก้ไข เพิ่มเติม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108 บัญญัติว่า “ในการวินิจฉัยคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวต้องพิจารณาข้อเหล่านี้ประกอบ (1) ความหนักเบาแห่งข้อหา (2) พยานหลักฐานที่ปรากฏแล้วมีเพียงใด (3) พฤติการณ์ต่าง ๆ แห่งคดีเป็นอย่างไร (4) เชื่อถือผู้ร้องขอประกัน หรือหลักประกันได้เพียงใด (5) ผู้ต้องหา หรือจำเลยน่าจะหลบหนีหรือไม่ (6) ภัยอันตราย หรือความเสียหายที่จะเกิดจากการปล่อยชั่วคราวมีเพียงใดหรือไม่ (7) การสืบเสาะถามถึงประวัติการกระทำความผิด (8) ในกรณีที่ผู้ต้องหา หรือจำเลยต้องขังตามหมายศาล ถ้ามีคำคัดค้านของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ โจทก์ หรือผู้เสียหาย แล้วแต่กรณี ศาลพึงรับประกอบการวินิจฉัยได้”

“เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราว หรือศาลอาจรับฟังข้อเท็จจริงรายงาน หรือความเห็นของเจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ ที่เกี่ยวกับการนั้นเพื่อประกอบการพิจารณาสั่งคำร้อง ด้วยก็ได้”

โดยให้มีเจ้าหน้าที่ทำหน้าที่ในการสืบเสาะถามถึงประวัติเพื่อประกอบการดุลพินิจอีกทางหนึ่งเหมือนประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งถือว่าเป็นหลักการที่ดีที่ศาลไทยควรมานำหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาบัญญัติไว้ในกฎหมาย กล่าวคือนอกจากที่ศาลจะพิจารณาหลักเกณฑ์ในเรื่องความหนักเบาของข้อหา พยานหลักฐาน พฤติการณ์ต่าง ๆ แห่งคดี อีกทั้งยังเพิ่มความน่าเชื่อถือของประกันหรือหลักประกัน หากมีการนำประวัติการ

กระทำความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลยมาเพิ่มเติมในดุลพินิจของศาลเพื่อประกอบดุลพินิจของศาลในการปล่อยตัวชั่วคราว

เอกสารอ้างอิง

ประธาน วัฒนวาณิชย์. **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอาญาวิทยา**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2546.

สมพร พรหมหิตาธร. ดร.ณ โสติพันธ์. โคม วิศิษฐ์สรอรรถ และวิศิษฐ์ วิศิษฐ์สรอรรถ. **การประกันตัวผู้ต้องหาหรือจำเลย**. กรุงเทพมหานคร : บริษัทวิศิษฐ์สรอรรถจำกัด. 2542.

สำนักกฎหมายและวิชาการศาลยุติธรรม. **คู่มือการบังคับคดีผู้ประกันในคดีอาญา เล่ม 1**. 2555.

สุขุมลย์ สุโขบล. “การประกันตัวในชั้นสอบสวน: ศึกษาในแง่การใช้ดุลพินิจเจ้าพนักงานในทางปฏิบัติ วิเคราะห์ตามแนวทางสังคมศาสตร์”. **วิทยานิพนธ์ปริญญาโท** มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2537.

อรรณ ไทวานิช. “การปล่อยชั่วคราว.” **วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต**. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2539.